

Jan Petter i böljorna, de blå.

En ny, mycket rolig visa, som förut aldrig varit tryckt, om en smålänning, som for till stan och bytte bort sin stut mot en märr och kom i många äfventyr.

Jan Petter han skulle till staden sig bege
Spände oxen för kärra klockan två
Och natta ho va mörk som att krypa i en säck
Och månen sken uppå böljorna de blå.

Å sakta de gick för den oxen var så lat
A inte hjälpte de att skrika eller slå.
Men Janne han satt der och höjta så han blef
Röd i snuten som böljorna de blå.

Då blef Jan arg och tänkte det skall sjelfva hin
Köra oxen. Nej hej! jag vet på råd.
I dag jag byter bort dig eller bums jag kör
Dig på hufvud i böljorna de blå.

Och Janne söp sig fuller och bytte bort sin stut
Fick en märr, som var blesseder och grå
Ho ha så stora hofvar; allt som en häst kan ha
Och kan skena på böljorna de blå.

Men det gaf Janne tusan han drack sin köpeskål
Tess han inte var men'ska till att stå
Och utanför kroa i rännsten snart han stöp
Uppå hufvut i böljorna de blå.

Så låg han der och drömde och tyckte att det kom
En sjöjungfru, som sa' till honom så:
Ge tusan uti mätta och kom och följ med mig!
Vi skall segla uppå böljorna de blå.

Och Janne blef så gläder, tog jungfrun i sin famn,
Glömde mätta och sedan bar det å

Att segla med henne till hennes sjöaslott
Flera mil uppå böljorna de blå.

Och jungfrun foljde Janne uti salarne in
Der så sälla de kryssade de två
Och jungfrun spela narpa och Janne likaså
Hela dagen under böljorna de blå.

För Janne jungfruns hjerta det slog så ljuflikt slag
Och hon hade nog tagit det också
Om inte plånboka hade legat der den låg
Invid bröstet under böljorna de blå.

Och när nu Janne vakna och titta sig omkring
Hvar han var kunde han ej rätt förstå
Ty sjöjungfrun den sköna den var försvunnen ock,
Vid han seglat uppå böljorna de blå.

Men Janne han svor att han aldrig i sitt lif
Med en sjöjungfru mera skulle gå;
Ty hemma fick han nog veta om 'et må ni tro
Att han seglat uppå böljorna de blå.

(Eftertryck förbjudes af förläggaren.)